

Отиде Пене въ друго село на сборъ.

Три дни домакинътъ не знаеше де да го сложи, съ какво да го нагости.

— Да знае душа кога е яла до гуша, — каза Пене на третия день и реши, че е срамота повече да гостува.

Тръгна си и си помисли, че още отъ вратата жена му ще го попита: — Пакъ ли си показа лакомията, и тамъ ли те видѣха колко лапашъ?

Разглежда Пене изъ двора какво може ди откачи за въ къщи.

— Никой не ме пита като имамъ пилета, имамъ ли ечемикъ да ги храня, — казва Пене, като вижда на талигата пълния шиникъ съ ечемикъ.

— Па като си нѣмашъ — веми си! — шегува се домакинътъ.

— Какво прасе имамъ, да ми е отъ оная царевица... — загатва Пене,

като гледа насрѣдъ двора купчината току що обелена царевица, и бързо пълни джобоветѣ си съ ечемикъ.

— Па вземи си!

Пъхва Пене въ пояса два кулени, които шръкватъ като пищови и въздъхва, като вижда на кочината тепсията съ сушени дрѣнки:

— Въ наше село дрѣнкитѣ не родиха тая година.

— Вземи си! — усмихва се домакинътъ.

— И ще ги насипя въ оная кратуна, — казва Пене, откъсва отъ плета една кратуна, издълбава ѝ набързо гърло съ ножчето си, насипва въ нея дрѣнкитѣ.

— А тия круши тамъ?... — намеква Пене и кима съ глава къмъ нанизитѣ, окачени подъ стрѣхитѣ...

— Меденици сж... има ли кжде да си туришъ?...

— Врата е даденъ на човѣка не само да му държи главата, — казва